

jako výjimku uvádí řeč obcovací v rodině, již úplně ovládáme, usuzuje, že tato řeč obcovací v jejím případě větším dílem jest německá a proto tato nastupuje pro zápis národnosti na místo řeči mateřské. — Tento právní názor je mylný.

Stížnost tu přehlíží, že předpis § 21 odst. 1 věty 2 cit. vl. nař. podle svého znění nevylučuje určení národnosti podle mateřského jazyka již tím, že v rodině je jiná obcovací řeč, tím méně je-li, jak v daném případě stížnost uznává, více obcovacích řečí, nýbrž stanovená výjimka je vymezena toliko záporně tím, že sčítaná osoba v kruhu osob tam uvedeném mateřským jazykem nemluví. Mluví-li však tímto jazykem ve své rodině nebo domácnosti, není zmíněná podmínka splněna a pak nesejde na tom, zda tímto jazykem mluví výhradně či vedle toho ještě jazyky jinými. Pojem obcovacího jazyka, jak jej sestruje stížnost jako kritérium pro zápis národnosti, nemá v citovaném předpisu § 21 opory.

Pak celá námitka, vybudovaná na tomto mylném výkladu předpisu § 21 odst. 1 věty 2 cit. vl. nař., pozbývá důvodnosti, zvláště již proto, že nepopíranou skutečností, že st-lka mateřským jazykem českým ve své rodině mluví s matkou, je vyloučeno splnění prvé z obou v tomto předpisu uvedených podmínek a již proto nemá místa výjimka, která připouští zápis národnosti jiné, než pro kterou svědčí jazyk mateřský. Ježto pro přípustnost této výjimky podle výslovného předpisu jsou rozhodny jen výlučně obě podmínky shora zmíněné, jsou všechny jiné okolnosti v stížnosti v souvislosti s mylným pojmem obcovacího jazyka uváděné pro věc bez právní závažnosti. Pak také okolnost, jak st-lka se podepsala na návratce, byla pouhým nadbytečným potvrzením skutečnosti, že mateřským jazykem jejím je jazyk český, a že jeho užívá, a námitku v tomto směru vznesenou lze pominouti jako nerozhodnou.

Vyslovil-li za tohoto právního a skutkového stavu žal. úřad, že do sčítacího archu u st-lky zapsati jest národnost podle jejího jazyka mateřského, nelze mu vytýkati nezákonnost.

Č. 11.076.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Vyhláška živn. úřadu, kterým bylo podle § 54 živn. ř. upraveno provozování živností hostinských po stránce jazykové a které bylo jednotlivým majitelům podniků hostinských doručeno, je schopna právní moci.

(Nález ze dne 17. února 1934 č. 10.178/30.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 4530/25; srov. Boh. A 3997/24; Boh. A 5301, 5303, 5304/26.

V ě c: Antonín G. v T. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem z 11. ledna 1929 odsoudil okr. úřad v Trutnově podle § 131 písm. b) živn. ř. st-le k pokutě 500 Kč, po případě k vězení 50 dnů pro přestupek vyhlášky osp-é v Trutnově z 9. prosince 1922, spáchaný tím, že k označení své živnosti užívá na frontě domu dvou tabulí s nápisy jen německými.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z důvodů prvního nálezu, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána doznáním, a poněvadž cit. vyhláška z 9. prosince 1922, která nařídila dvoj-jazyčnost všech (nikoli pouze některých) vývěsních tabulí a štítů na té které hostinské budově, nabyla proti odvolateli právní moci, protože mu byla doručena, instančním pořadem potvrzena a odvolatel si na ni nestěžoval u nss-u.

Ve stížnosti dovozuje st-l předem, že vyhláška nenabyla proti němu právní moci přes to, že si na ni nestěžoval k nss, neboť nss vyslovil již opětovně, že uvedená vyhláška jest nezákonná. Byl-li takový nález jednou vydán, jest úřad povinen jím se řídit.

V tom se st-l mylí. Uvedená vyhláška, opírající se o § 54 živn. ř., byla doručena st-li (což on nepopírá), a jest proto individuálním opatřením (rozhodnutím), které jest způsobilé nabýti moci práva (Boh. A 4530/25), a které jest naříkatelné jak v cestě instanční tak i stížností k nss. Poněvadž vyhláška ta byla v pořadí stolic správních potvrzena, nabyla proti němu moci práva, a to bez ohledu na to, má-li či nemá zákonné opory v dovolaném § 54 živn. ř. (Boh. A 3997/24).

Jestliže nss v jiných případech (Boh. A 5301, 5303, 5304/26) vyslovil, že vyhláška upravující užívání českého jazyka při provozování živnosti hostinské nemá opory v § 54 živn. ř., nemůže z toho st-l pro sebe nic dovozovat, protože nález nss-u působí jenom pro konkrétní případ (§ 7 zák. o ss), tudíž jenom pro toho, kdo uvedenou vyhlášku s úspěchem naříkal stížností u nss-u. Nelze tudíž jeho účinnost rozšiřovati na jiné případy nebo na jiné osoby. Uvedená vyhláška stala se tedy proti st-li nezměnitelnou normou, jejíž přestoupení podléhá sankci § 131 živn. ř. Že by tato vyhláška byla aktem úřadu zřejmě nepříslušného, a proto aktem zmatečným, který po právu vůbec neexistuje a proto ani právní moci nabýti nemůže, st-l netvrdí a nss toho také neshledal.

Č. 11.077.

Pozemková reforma: Stpů může svolení k zavazení přidělené půdy podle §§ 2 a 10 zák. č. 93/1931 Sb. odepřít, zjistí-li, že by zamýšlenou zápůjčkou věřitele podle § 10 cit. zák. neprivilegovaného byla překročena mez zadlužitelnosti stanovená v § 2 zák. č. 166/1920 Sb.

(Nález ze dne 17. února 1934 č. 2988.)

V ě c: Firma P.-cká rafinerie cukru a. s. v P. proti státnímu pozemkovému úřadu o zavazení nemovitosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 16. srpna 1932 odepřel stpů udělení souhlasu k zavazení zbytkového statku T. pohledávkou rafinerie cukru, akc. spol. v P. v částce 39.702 Kč 10 h, ježto dosud schválenými úvěry Hypoteční banky české 240.000 Kč a okr. hospodářské záložny v K. 250.000 Kč přípustná hranice zadlužitelnosti podle § 2 zák. č. 166/20 Sb. je již překročena. Nad meze cit. ustanovení, t. j. nad $\frac{9}{10}$ přidělové